

1. Tématicky je film zaměřen na vztah jednotlivce a kolektivu, o úroveň výše je zde pak řešen vztah člověka a mocenské struktury, jejich kolize a vzájemného vymezování se. Snímek může být samozřejmě chápán v explicitním a striktním čtení jako pouhá kritika armády a jejích postupů, přesto si myslím, že jeho platnost je více univerzální, viz. otázka číslo 6.

2. Myslím, že Weismann spáchal spíše sebevraždu. Lidé, kteří jsou dlouhodobě pod takovým množstvím tlaku, se mohou v podobných, katarzních momentech spontánně rozhodnout zemřít. I kdyby se jednalo pouze o podvědomé, či zautomatizované rozhodnutí. Vodítek k tomu máme spousty, tlak od spolubojovníků a autorit na Weismanna se v průběhu filmu čím dál tím více stupňuje, navíc v jeho chování jsou patrné sebepoškozující prvky (ať již v rovině konstantního porušování kázně (vojenské tresty), nebo v psychologické rovině, kdy se dobrovolně nechce vidět s rodiči).

5. Příběh je vyprávěn zajímavým způsobem v tom smyslu, že zatímco třeba hollywoodský film by se spíš zaměřil pouze na vzrůstající násilí vůči Weismannovi, jako symbolu porušování lidských práv, v tomto případě jsou nám ukazovány i následky Weismannovi smrti a to ve velmi psychologizujícím zpracování. Z neorealismu si film bere časté zobrazování banálních úkonů vojáků.

6. Snímek má rozhodně co nabídnout i současnému divákovi. Především proto, že zkoumá vztah autority a podřízeného v širších kontextech než jen těch armádních. Člověk se často ocitne v postavení, kdy je nadřízen (nebo podřízen) druhému, s nímž má nějaké problémy a o jehož životě by tudíž neměl v zásadě rozhodovat (nebo by druhému neměl být podřízen). Jsou zde také zajímavým způsobem sledovány kolektivní pochody a psychologie – na počátku je Weismann vojáky šikanován, na konci je mu provolávána sláva, apod.